

PIETRELCINAI PIO ATYA ÉLETE

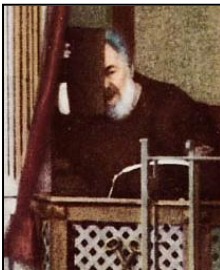
11. rész – Az első korlátozások

Pio atya rosszul van, és az isteni gondviselést hívja, hogy segítse ki a bajból. Úgy rémlik neki, mintha a Kálváriára menne, és mintha Krisztus szenvedéstörténetének legdrámább pillanatait élné át. De tart ettől a gondolattól, fél, hogy az elbizakodottság vétkébe esik, alázatosan bocsánatot kér az Úrtól, és újabb büntetéseket ró ki magára. Szívét lángok emésztik, és lelki gyötrelmei mellett szinte eltörpülnek korábban érzett mellkasi fájdalmai és a stigmák megjelenését kísérő mostani kínok. Azért is kimerült, mert fárasztó napokat tölt a gyóntatószékben, hogy a mindenfelől San Giovanni Rotondóba érkező, Istent szomjúhozó lelkek ezreit mentse ki a sátán kelepcéjéből. Nem csoda hát, hogy a pszichológus Gemelli atyának ez felkeltette a figyelmét, s érdeklődése a stigmákról a gyóntatás felé fordult.

A hangulat leírhatatlan. A szegény pietrelcinai szerzetes körül tolonganak az Atyával megbékélni kívánó lelkek. Pio atya gyóntatószéke előtt a hajnal első napsugaraitól egészen napnyugtáig – akár napi 15 órán keresztül is – mindig nagy a tömeg. A bűnbánók között 1920 nyarának végén feltűnt egy híres ügyvéd is, aki a XIII. Leó által 1892-ben elítélt hatalmas egyházellenes szervezethez, a szabadkőművesek közé tartozik. A genovai Páholly tagja elmondja a stigmatizált kapucinusnak, hogy az Egyház elleni harc feladatával bízták meg. A hosszú, ezüstös szakállú, fekete szemüvegkeretes ügyvéd a gyóntatószékre mutat, és sírva letérdepel. Végül megígéri, hogy az egész világ tudtára fogja adni elhatározását: otthagyja a szabadkőműveseket. Megtérése – Pio atya erőfeszítése ellenére – hamarosan nyilvánosságra jut, és az antiklerikális sajtó kapva kap az alkalmon, és kigúnyolja a tekintélyes szabadkőművest, akit „megbabonázott egy befáslizott kezű barát”.

A bűnbánók a szentgyónások alkalmával gyakran igen heves szemrehányást kapnak Pio atyától, talán azért, mert az Isten és a felebarátai iránti szeretet között emésztődik, vagy talán azért, mert az emberi gonoszság foglyának érzi magát. A bűnbánók ilyen módon történő megrovása megint vihart kavart, s a kapucinus megpecsételődik a „*törvényen kívüli misszionárius*” jelzővel. Elöljáróinak csakhamar a hívek feljelentéseivel kell szembesülniük, melyekben nekitüzesedett szavakról, megfélemlítő hangnemről, a feloldozás megtagadásáról és a hívek arcába vágott fülkeablakról esik szó. Az éremnek azonban két oldala van. A másokra Pio atyának azért a sértésözönért érzett fájdalma van felírva, amellyel az emberek Mennyei Atyjukat és a mindnyájuk üdvéért kereszthalált szenvedett Fiát bántották meg.

A gyóntatófülkében gyakran sírásban tör ki, és azt kéri Istentől, hogy vértesse fel a szelídség és irgalmasság erejével. Azokkal a bűnösökkel szemben azonban, akik nem tanúsítanak őszinte bűnbánatot, nem képes türtőztetni magát. A megostorozott és keresztre feszített Krisztust látja maga előtt, és saját testében érzi a keresztfeszítés kínjait. Képtelen nyugodt maradni, és fölemeli a hangját, hogy megértesse: nem lehet két úrnak szolgálni.

Gyóntatófülkéjébe mégis tódulnak a közelről s távolról érkező, eltérő korú és különböző életkörülmények között élő emberek. Ez is olyan jelenség, melyet rendtársai nem képesek felfogni. Az egyházi előljárók sem nézik jó szemmel a pietrelcinai barátot, és szívesen eltávolítanák. Akár úgy, hogy kivonják az emberek olykor már kóros érdeklődésének homlokeréből, akár úgy, hogy másra irányítják a figyelmet. Az Egyház kényes időszakban van, mivel a politikai életbe való beavatkozása igen sok problémát okozott. A klérust elkapta a hatalomvágy, és az 1921. május 15-ére kiírt általános választások kampánya idején tagjai gyakran az első sorokban szerepelnek. Paradox módon az Egyház mindig nyomasztó időszakban olyan területen sározdódik be, amely nem tartozik a kompetenciájába, és mindeközben megfélelkezik alapvető feladatáról, a világ megszenteléséről. A mérleg vésszesen kibillent nyelvét az imádság olyan emberei hozhatják újra egyensúlyba, mint amilyen a San Giovanni Rotondó-i kapucinus szerzetes. Nekik azonban súlyos akadályokat kell leküzdeniük ahhoz, hogy szerepüket betölthessék.

Az Egyházat annyi vitás kérdés közepette Pio atya állítólagos gyógyítóképesége és stigmái is nyugtalanítják. A kapucinusok a tudósokra bízzák a probléma megoldását. A pápa sem akar azonban elmaradni tőlük, ezért egy misszionárius szerzetes kíséretében Pugliába küldi Bastianelli professzort. Az orvosnak a stigmákat kell megvizsgálnia, a misszionáriusnak pedig arról kell megbizonyosodnia, igaz-e a bálványimádás vádjá, amellyel Manfredonia érseke, msgr. Pasquale Gagliardi illetve Pio atyát. Rómában továbbra is egymásnak ellentmondó hírek és jelentések érkeznek. De ki is Pio atya valójában? Szent vagy szélhámos? A pápai udvar aggódik, és több ízben javasolja, hogy távolítsák el ezt a rejtélyes embert a Csodatévő Szűzanya kolostorából. A ferencesek családjának egyik jeles képviselőjét bízzák meg azzal, hogy a közvélemény tájékoztatása nélkül vigye át a szerzetest egy észak-olaszországi kolostorba. Úgy vélik, a szerzetest így kivonhatják fanatikus hívei köréből, akik egyre csak szaporítják a kis pugliai város közrendi és egészségügyi gondjait. Pszichológiaiilag a Pio-jelenség a természetfeletti értékekhez való menekülésként magyarázható egy igen veszélyes társadalmi, gazdasági és politikai környezetben. Az emberek újra felfedezik Istent, valahányszor környezetük tanújelét adja önzésének és durvaságra való vad hajlamának, a minden téren megnyilvánuló erő abszurd megnyilvánulási formájának.

Alighogy Pio atya esetleges áthelyezésének híre megy, a rendfenntartó erőknél kell megakadályozniuk a több ezer helyi hívő és mindenfelől érkező számtalan zarándok fanatizmusát. XV. Benedek 1922 elején bekövetkezett váratlan halála, majd XI. Piusz megválasztása hátráltatja a pietrelcinai kapucinus körül folyó egyházi vizsgálatokat, jöllehet Manfredonia érseke makacsul kitart mellettük. Júniusban a Szent Offícium kongregációjának titkára, Merry de Val bíboros a május 10-én hozott határozatokról tájékoztatja a kapucinusok miniszter generálisát: „*Elengedhetetlen, hogy minden szenzációt és feltűnést elkerüljünk Pio atya személye körül, ezért szükségessé vált, hogy felmentsük őt szerzetesközösségi feladatainak elvégzése alól*”. A Szent Offícium azt tanácsolja, hogy a megfigyelés alatt álló szerzetes csak magánmisét mutasson be, és ne osszon áldást a népnek, és ne mutogassa „*állítólagos stigmáit*”. Továbbá arra utasítják Pio atyát, hogy Benedetto atya helyett válasszon másik lelkivezetőt(folytatás következik)

„Mevakulsz, de biztosan üdvözülsz, vagy látni fogsz...”

(Pietro „Pietruccio” Cugino tanúságtétele Pio atyáról.)

„1919-ben vagy 1920-ban történhetett. Akkor tájban kezdtem a kolostorba járogatni. Lehettem úgy hat-hétéves. Édesapám vállára vett, úgy vitt fel az emelkedőn. Az út gödrös, göröngyös volt. Első emlékem az atyáról az, hogy láttam őt egy délután az imakórus ablakában megjelenni: megállt a kolostor körül várakozó hívők tömegét. Sokan voltak. Jöttek szekéren, jöttek lóhátán, jöttek gyalogosan; voltak, akik teherautón érkeztek, voltak, akik hintón. Láttam az embereket. Mellüket verve kiáltottak fel hozzá: „Padre, szükségem van Isten kegyelmére!..., Padre, a fiammal ez meg ez történt!..., Padre, a férjem!..., Padre, szeretném azt a kegyelmet...” - A Padre azt felelte: **„Imádkozzatok, én is imádkozni fogok!”**

A tömeg nőttön nőtt. A templomban, a sekrestyében, az udvaron szorongott. Kisebb faemelőt össze, arra helyezték a Padre gyóntatószékét. Mindenki nála akart gyónni. Rengetegen tolongtak a gyóntatószék körül. - Egyszer az történt, hogy a Padre eltűnt. Később elbeszélte, hogy nagy forróság jött rá, nem kapott levegőt. Ekkor az emberek feje fölött - a levegőn át távozott a sekrestyéből. Hol van Padre Pio? - kérdezték minden fölől. Hová tűnt a Padre? - Egyszer csak megint a helyén ült, folytatta a gyóntatást. - Órangyalom ragadott magával a friss levegőre, hogy meg ne fulladjak!” - magyarázta meg később Pio atya.”...

Pietro Cugino, vagy ahogy általában ismerik: Pietruccio, világtalan. Fialtal korában vesztette el a szeme világát. Édesapja a legjobb szakorvosokkal kezelte, de nem tudtak segíteni rajta. Látása fokozatosan romlott. Végül Pio atyához fordultak. Az atya ránézett a fiúra, s azt mondta: **„meggyógyíthatnálak, de akkor nem szavatolom lelked üdvösségét. Válassz! Mevakulsz, de biztosan üdvözülsz, vagy látni fogsz és...?”** - A fiú az üdvösség mellett döntött. Röviddel később teljesen mevakult. Ekkor arra kérte Pio atyát, engedje meg, hogy élete folyamán mindig közelében lehessen. Az atya elintézte a rendi előljárókkal, hogy Pietruccionak egy cellát rendezzenek be az ő szobája mellett. Ettől kezdve árnyékként követte a kapucinus szerzetest. Ő volt Pio atya életének leghitelesebb élő tanúja.

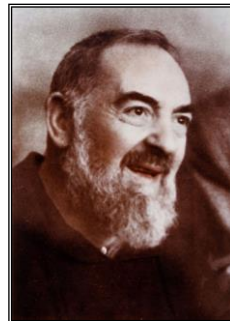
◆ ◆ ◆ ◆ ◆

Készen vagyok, Uram!
Szívemmel, lelkemmel készen vagyok,
Uram, minden úgy történjék, ahogy **Te akarod!**
Ha azt akarod, legyek egészséges!
Ám vállalom a fájdalmat, kint, betegséget...
Éljek, ha éltetsz, de örömmel meghalok,
Ha ez akaratom!
Vidám leszek és úgy szenvedek,
Mindent, mindent százszor elviselek Érted,
Mert szeretsz és **ez szent akaratom!**
Tied vagyok, Uram, testestül-lelkestül,
Egész énem Tehozzád menekül,
Szíved a bölcsőm, melyben elringhatok,
Ha úgy akarod!

Feláldoztad Magad,
értem vagy Áldozat,
Hadd legyen én is
áldozat Miattad!
Hadd legyenek, én legyenek
a Te hasonmásod,
És mindent úgy teszek,
ahogy Te kívánod!

◆ ◆ ◆

„Uram, múltamat irgalmasságodra
jelenemet szeretetedre,
jövőmet gondoskodásodra bízom.”

„... semmit sem tettem Isten dicsőségéért és a lelkek üdvösségéért. Csak abban vagyok biztos, hogy a szívem nagyon szeret, hiszen szeretetre teremtett!”

Padre Pio
2/7.

Pio atya imája a minden kegyelem Anyjához...

Istennek Szent Anyja, a kegyelmek égi tárháza, énnekem is jó Anyám, Mária! Ó, Örök Atya Leánya, hatalmának birtokosa, esedezve kérek, szánj meg engem, és részesíts azokban a kegyelmekben, amelyeket oly lángoló hévvel kérek!
Ámen.

Üdvözlégy, Mária...

Szentséges Szűz, az isteni kegyelmek könyörtelen osztogatója, az emberré lett Ige anyja, a bölcsesség széke, tekintsd nagy fájdalmamat, és részesíts azokban a kegyelmekben, amelyekre legnagyobb szükségem van.

Ámen.

Üdvözlégy, Mária...

Szentséges Szűz Mária, az isteni kegyelmek tárháza, a Szentlélek szeplőtelen Mátkája, bajbajutottak jóságos menedéke, szomorúak vigasztalója! Foglald el magadnak szegény lelkemet, és áraszd el azokkal a kegyelmekkel, amelyeket édesanyai jóságodtól teljes bizalommal remélek!

Ámen.

Üdvözlégy, Mária...

Igen, igen jó Anyám! Te vagy a kegyelmek kincsesháza, a bűnösök menedéke, a szomorúak vigasztalója, a kétségbeesettek reménysége, a keresztények hatalmas segítsége! Határtalanul bízom Benned, és tudom, hogy Jézusodnak azt a kegyelmét, amelyért lelkem üdvössége érdekében esedezem, nem tagadod meg tőlem.

Ámen.

Üdvözlégy, Mária...

Salve Regina - Mennysországnak Királynéja, irgalmasság Szent Anyja...

◆ ◆ ◆ ◆ ◆

**„Édes Istenem, teljesen átadom magamat akaratomnak,
fömláldozom magam a bűnösök megtéréséért.”**